

Vedľajší účastník konania: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 56 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s článkom 3 ods. 1 smernice 96/71/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. decembra 1996 o vysielaní pracovníkov v rámci poskytovania služieb⁽¹⁾ vykladať tak, že je s nimi v rozpore vnútroštátna právna úprava, ktorá obstarávateľovi povinne predpisuje zadať zákazku len podnikom, ktoré a ktorých subdodávatelia, sa pri ponuke písomne zaviazajú, že poskytnú zamestnancom podieľajúcim sa na výkone zákazky stanovenú minimálnu mzdu, záväznú však len pre verejný sektor, nie súkromný, v prípade, keď neexistuje ani všeobecne platná zákonná minimálna mzda, ani všeobecne platná zákonná kolektívna zmluva záväzná pre potenciálnych dodávateľov a prípadných subdodávateľov?
2. V prípade, že je odpoveď na prvú otázku záporná:

Má sa právo Únie na úseku zadávania verejných zákaziek, predovšetkým článok 26 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/18/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby⁽²⁾ vykladať tak, že je s ním v rozpore vnútroštátny predpis ako je § 3 ods. 1 tretia veta LTTG, ktorý upravuje povinné vylúčenie ponuky v prípade, že sa hospodársky subjekt už pri odovzdaní ponuky nezaviazal k určitému konaniu osobitným vyhlásením, na ktoré by sa v prípade zadania zákazky musel zmluvne zaviazat aj bez odovzdania tohto vyhlásenia?

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 18, s. 1; Mim. vyd. 05/002, s. 431.

⁽²⁾ Ú. v. ES L 134, s. 114.

Žaloba podaná 17. marca 2014 – Európska komisia/Talianska republika

(Vec C-124/14)

(2014/C 175/27)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: C. Cattabriga a M. van Beek, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Talianska republika

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Talianska republika si tým, že vylúčila „riadiaci“ personál (a to lekárov) národnej zdravotnej služby z práva na priemerný týždenný pracovný čas neprekračujúci 48 hodín, ako aj tým, že vylúčila celý lekársky personál tejto služby z práva na jedenásť po sebe nasledujúcich hodín denného odpočinku bez toho, aby mu zaručila rovnocenný kompenzačný odpočinok, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 3, 6 a 17 ods. 2 smernice 2003/88/CE⁽¹⁾;
- zaviazat Taliansku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Články 3 a 6 smernice 2003/88/ES ukladajú členským štátom povinnosť prijať opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, aby na jednej strane každý pracovník mal nárok na minimálny denný odpočinok trvajúci 11 po sebe nasledujúcich hodín v priebehu 24 hodín a na druhej strane, že priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín. Hoci nie je vylúčená, akákoľvek odchýlka od týchto ustanovení podlieha presným podmienkam.

Pri prebratí smernice 2003/88/ES taliansky zákonodarca porušil tieto ustanovenia tým, že vylúčil celý „riadiaci lekársky personál“ národnej zdravotnej služby z uplatnenia pravidiel týkajúcich sa maximálneho priemerného týždenného pracovného času a celý lekársky personál tejto služby z uplatnenia pravidiel týkajúcich sa denného odpočinku.

Konkrétnejšie Komisia sa v prvom rade domnieva, že v Taliansku sú všetci lekári pracujúci v rámci národnej zdravotnej služby oficiálne zoskupení v kategórii „riadiaci lekársky personál“ právnou úpravou a vnútroštátnymi kolektívnymi zmluvami týkajúcimi sa tejto služby, avšak bez toho, aby sa naň vzťahovali výhody spojené riadiacimi pracovnými miestami alebo akákoľvek autonómia v oblasti pracovného času. V druhom rade talianske orgány neboli schopné preukázať, že lekársky personál národnej zdravotnej služby, hoci vylúčený z práva na denný odpočinok 11 hodín bez prerušenia, požíva aspoň bezprostredne po skončení pracovnej doby právo na dostatočný čas nepretržitého kompenzačného odpočinku.

(¹) Smernica 2003/88/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (Ú. v. EÚ L 299, s. 9; Mim. vyd. 05/004, s. 381).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Fővárosi Törvényszék (Maďarsko) 18. marca 2014 – Iron & Smith Kft./Unilever NV

(Vec C-125/14)

(2014/C 175/28)

Jazyk konania: maďarčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Fővárosi Törvényszék

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Iron & Smith Kft.

Druhý účastník konania: Unilever NV

Prejudiciálne otázky

1. Môže stačiť dobré meno, ktoré existuje v jednom členskom štáte, na preukázanie dobrého mena ochrannej známky Spoločenstva na účely článku 4 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (¹) (ďalej len „smernica“) aj v prípade, ak žiadosť o zápis národnej ochrannej známky, proti ktorej boli podané námietky na základe takého dobrého mena, bola podaná v inej krajine ako v uvedenom členskom štáte?
2. Možno uplatniť v rámci územných kritérií používaných pri skúmaní dobrého mena ochrannej známky Spoločenstva zásady stanovené Súdnym dvorom Európskej únie v súvislosti s riadnym používaním ochrannej známky Spoločenstva?
3. Ak majiteľ skoršej ochrannej známky Spoločenstva preukáže dobré meno ochrannej známky Spoločenstva v iných krajinách ako v členskom štáte, v ktorom bola podaná vnútroštátna žiadosť o zápis – ktoré tvoria podstatnú časť územia Európskej únie –, možno od neho bez ohľadu na vyššie uvedené tiež vyžadovať, aby poskytol dostatočný dôkaz v súvislosti s uvedeným členským štátom?
4. V prípade zápornej odpovede na predchádzajúcu otázku, môže sa – so zreteľom na osobitosti vnútorného trhu – stať, že ochranná známka, ktorá sa intenzívne používa v podstatnej časti Európskej únie, bude pre príslušného vnútroštátneho spotrebiteľa neznáma, a preto nebude splnená ďalšia nevyhnutná podmienka existencie dôvodu, ktorý bráni zápisu, v súlade s článkom 4 ods. 3 smernice, keďže neexistuje nebezpečenstvo ujmy na dobrom mene alebo rozlišovacej spôsobilosti alebo nečestného ťaženia z dobrého mena alebo rozlišovacej spôsobilosti? Ak áno, aké okolnosti musí preukázať majiteľ ochrannej známky Spoločenstva na splnenie uvedenej podmienky?

(¹) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/95/ES z 22. októbra 2008 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. EÚ L 299, s. 25).